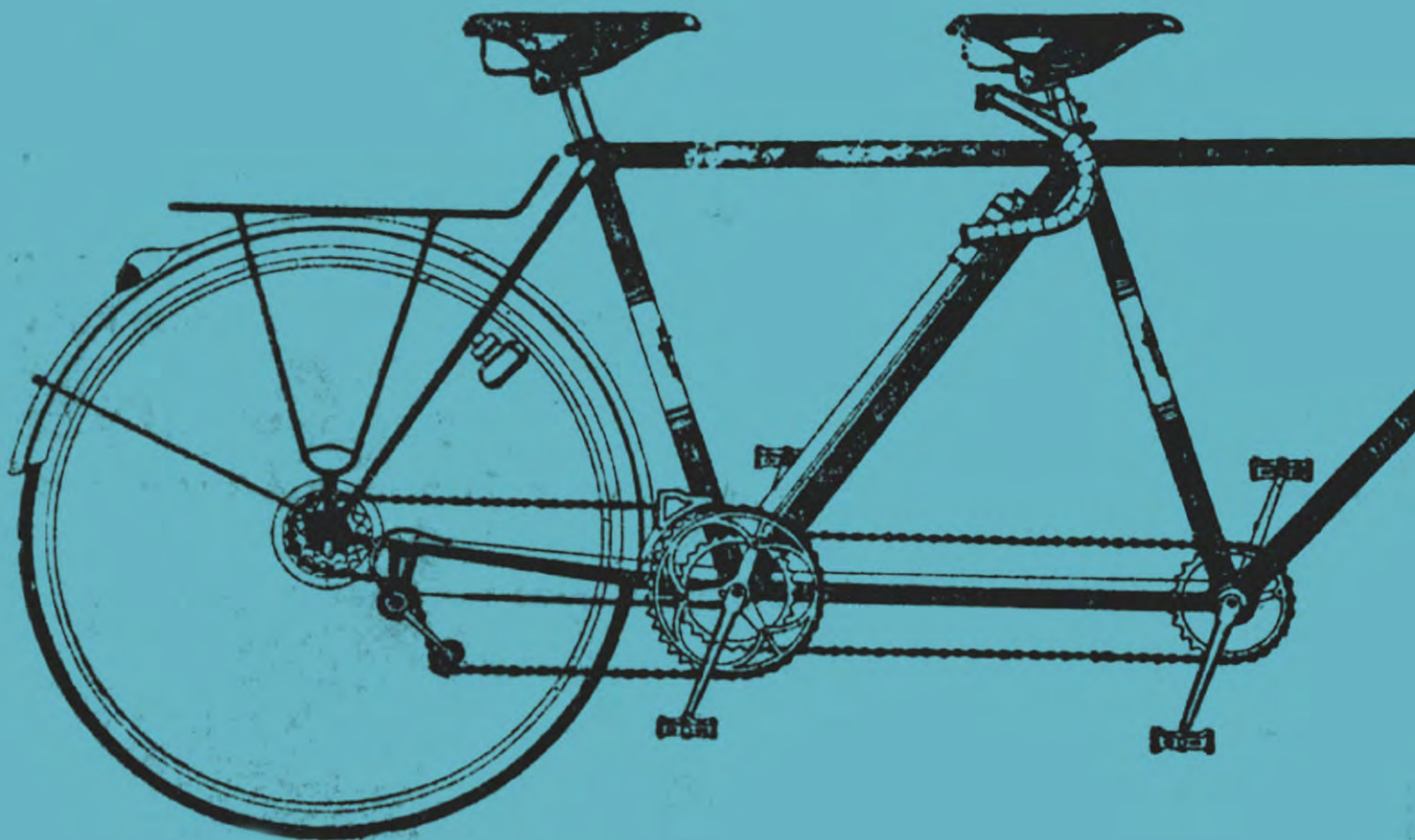

ATOTAVEU

RECITAL POÈTIC POPULAR, PORTADOR
DE SONS I MISSATGES D'ARREU DEL MÓN

Poemes en la llengua original i traduïts al català

23 d'abril 2019
Figueres

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

EMPORDÀ

HORA NOVA

tramuntana.TV

A TOTA VEU 2019

Aquest any dediquem A TOTA VEU als refugiats, als exiliats, a l'acollida.

Coincidint amb la diada de Sant Jordi, Òmnium Cultural organitza l'activitat A TOTA VEU a diverses ciutats del país amb l'objectiu de donar a conèixer la riquesa lingüística de Catalunya i mostrar el català com a llengua comuna i de cohesió. A TOTA VEU consisteix en una lectura pública de poemes on interactuen parelles formades per persones que tenen llengües pròpies diferents, una de les quals és la catalana. Es llegeix per parelles un poema que ha estat escollit per la persona que té la llengua pròpia diferent de la catalana i es llegeix també la traducció al català.

En aquesta setena edició del "A TOTA VEU" a Figueres, Òmnium Alt Empordà, hem volgut centrar-nos en el tema dels refugiats. Josep Manel Barbero, membre de Girona Acull, ha escrit: *No són solament fronteres físiques exteriors (ex. tanques de Ceuta i Melilla) o interiors (ex. Centres d'Internament d'Estrangers), són també fronteres mentals que es posen al reconeixement de la humanitat i dels drets dels altres; fronteres que estableixen els límits entre el Món i el No-món. Fronteres mentals que certifiquen el descrèdit de l'altre i que permeten desplaçar les contradiccions internes dels països occidentals cap al rebuig d'un enemic construït que és alhora exterior i interior.*

Per això avui, diada de Sant Jordi, recitarem a través de múltiples veus, accents, tonalitats i llengües els poemes escollits, perquè el món és divers i volem viure'l en la diversitat i en la seva fascinant complexitat.

A través de la poesia tindrem el testimoni i les paraules del nostre president empresonat: Jordi Cuixart, amb el seu poema: *Resistir és vèncer*; i amb ell el testimoni i el record de tots els nostres presos polítics i exiliats.

L'acte finalitza amb la lectura de tres poemes catalans: "Música de l'ànima teixida amb paraules" de Rosa Fabregat, que és el poema escollit per la Institució de les Lletres Catalanes per celebrar el Dia Mundial de la Poesia d'enguany. També llegirem: "La nau de l'esperança" de Josep M. Murià i Romaní, un poeta que va viure i patir l'exili del 38; i finalment llegirem: "El plor" del poeta altempordanès Quim Ponsa, un bell cant a la vida, malgrat tot!

Fem arribar el nostre agraïment a totes les persones que han participat a l'A TOTA VEU, d'aquest Sant Jordi del 2019 i a tots els que heu treballat per fer-lo possible. I us desitgem una molt bona festa!

Òmnium Cultural Alt Empordà

Manel Barbero, sociòleg i doctor, professor titular a la UB i a la UdG, actualment docent del Màster interuniversitari de Polítiques socials i Acció comunitària, i membre de Girona Acull, ha tingut l'amabilitat d'escriure'ns aquest article. Li agraïm la seva col·laboració:

Els drets dels refugiats i els teus.

En el nostre entorn europeu-occidental el que veiem aquests darrers anys és que l'anomenada crisi dels refugiats està servint de pretext per afeblir dramàticament el dret d'asil i de mobilitat de les persones. Una condició per fer aquesta deriva en l'Europa que es reclama defensora dels drets humans ha estat la construcció d'un marc mental que ho faci assumible als ciutadans. En el cas dels refugiats, un discurs reaccionari ha generat la imatge d'una allau humana que arribava, envaïa i amenaçava el benestar, la identitat i la cultura occidentals.

És real aquesta suposada amenaça? A nivell mundial, la magnitud del desplaçament de població és important (220 milions de persones han hagut de fugir de casa seva; 62,1 milions d'ells són deguts a conflictes bèl·lics o vulneració de drets humans). Però, pel que fa a Europa, les xifres desmenteixen aquestes imatges de manera contundent. La majoria dels desplaçaments per guerres o vulneració de drets (40,8 milions de persones) es realitzen dins dels propis països. Això significa que el nombre d'aquells que els europeus anomenem refugiats és de 21,3 milions de persones. Si la UE acollís 1 o 2 milions d'aquests refugiats (xifres que es van debatre) suposarien 0,2% o el 0,39% de la població europea (la UE té 503 milions de persones). On és la invasió? Fins i tot, si la UE acollís els 21,3 milions considerats refugiats al món, suposarien un 4,2% de la població europea.

Escudar-se en la demografia, en l'atur o en el control de l'emigració econòmica davant emergències humanitàries és molt cínic. L'UE es desenten dels desplaçats mentre que països empobrits són qui n'acullen el major nombre: Líban n'acull 1,1 milions (fins un 40% de la seva població total), Jordània n'acull 2'7 milions (42% de la seva població total), Turquia, 2'5 milions (3,1% de la seva població total), Pakistan, més d'1 milió (0,5%), etc.

El discurs xenòfob atiat per l'extrema dreta s'ha obert camí i la política europea d'acollida (Acords de Dublín) s'ha recompost en negatiu. A Alemanya, A. Merkel que abandonarà la Cancelleria, ha estat acusada d'haver estat massa generosa amb els refugiats. Altres estats com Hongria, Polònia, Àustria o Itàlia s'han mostrat expressament hostils amb els desplaçats; d'altres, com és el cas d'Espanya, amaguen la seva tradicionalment restrictiva política en relació a l'asil i incompleix els minsos compromisos d'acollida anunciats, mentre enlaira els murs de la frontera sud (Ceuta, Melilla i l'Estret de Gibraltar). Polítiques ben amanides per la deguda hipocresia, com quan Felip VI declarava a l'ONU que "s'ha de respondre amb generositat als grans desplaçaments de persones refugiades". Així, els països més rics i amb majors recursos es desenten del desplaçament forçat de persones. Paradoxalment, la seva responsabilitat entorn del fenomen va més enllà de l'acollida.

La gent fuig de guerres i d'opressions diverses, de catàstrofes mediambientals, etc. Per assegurar la vida, l'arrisquen o, massa sovint, la perden. El món occidental no és innocent de les seves desgràcies; és molt responsable de les crisis del Pròxim Orient, Àfrica i Amèrica Central, les zones que expulsen més població. Els EEUU i la Unió Europea són responsables directes del caos actual a l'Iraq; una invasió criminal que va derivar en un conflicte sectari i en el sorgiment d'Estat Islàmic. La intervenció de l'OTAN a Líbia, encapçalada per Sarkozy i Blair i "liderada des del darrere" per Barack Obama, ha provocat que, després d'una guerra, el país resti immers en el caos. Amb el fracàs de les primaveres àrabs, fracàs beneït per les potències occidentals, Síria pateix des de fa 6 anys una guerra en la qual ja han mort 500.000 persones i que ha causat més d'11 milions de persones desplaçades.

Estranyar-se de la pròpia comunitat i el desarrelament que acompanya comporta impactes emocionals forts. Fins i tot, el refugi digne no sempre iguala els beneficis de la participació amb llibertat en el lloc d'origen. Solucions estructurals requeririen promoure la pau, la llibertat i el desenvolupament no colonial d'aquests països. La resposta de la UE, però, ha estat conjuntural i agressiva: la externalització de fronteres consistent en pagar a països tercers (Turquia, Marroc, Tunísia) per que barrin el pas als desplaçats. El resultat ha estat que hi hagi menys arribades al continent a costa d'un increment de morts a la Mediterrània i majors patiments. Posar més obstacles provoca major trasbals però no resol. Milers de persones es troben estancades en aquestes fronteres externalitzades i són empeses a l'explotació per part de màfies, a la prostitució, el furt, la sobreexplotació o, fins i tot, l'esclavatge; persones que veuen malmesa l'autoestima en ser tractats com parracs (trajectes perillosíssims, confinament en països tercers, assentaments miserables o camps d'internament), persones menystingudes, humiliades i subjectes a agressions xenòfobes, etc. Violència simbòlica, violència física, violència política/institucional, violència jurídica,...

L'aproximació a aquesta dimensió vital dels refugiats ens recorda els patiments viscuts pels nostres conciudadans en la Retirada de

1939. L'èxode de prop de 500.000 persones fugint del feixisme i el seu confinament en els camps d'Argelers, Sant Cebrià, etc. fou, sovint, acompanyat de la indiferència o de l'animadversió de la població que els havia d'acollir. Ignoraven que ells també serien agredits pel nazi-feixisme posteriorment. L'exili o el refugi no és una possibilitat aliena a nosaltres, pot afectar la nostra vida.

No són solament fronteres físiques exteriors (ex. tanques de Ceuta i Melilla) o interiors (ex. Centres d'Internament d'Estrangers), són també fronteres mentals que es posen al reconeixement de la humanitat i dels drets dels altres; fronteres que estableixen els límits entre el món i el no-món. Fronteres mentals que certifiquen el descrèdit de l'altre i que permeten desplaçar les contradiccions internes dels països occidentals cap al rebuig d'un enemic construït que és alhora exterior i interior. El tractament de la problemàtica dels refugiats i de l'emigració, creixentment influïda per l'extrema dreta, és un reforçament de fronteres mentals que han de permetre identificar enemics en les relacions socials quotidianes (al treball, al barri, a l'escola, etc.), però mai fer el salt a identificar amb la raó allò que, de veritat, ens passa. Culpar l'altre de la inseguretat, de l'atur, d'aprofitar-se del sistema de benestar, d'amenaçar els nostres valors,... serveix per vetllar els greus problemes d'un sistema econòmic que gestionat des de la perspectiva neoliberal ens fa cada cop més pobres o desiguals: culpar l'altre ocultant que el trencament dels nostres drets socials es deu a decisions polítiques.

Quan veiem les derives dels governs d'Hongria, de Polònia, Itàlia, EEUU, Brasil, etc. o l'emergència alarmant de moviments xenòfobs d'extrema dreta (Alternativa per Alemanya, Front Nacional a França, VOX a Espanya, Trump, Bolsonaro, etc.), ens adonem també que l'objectiu és limitar els nostres drets. En nom de la seguretat, limiten les llibertats, debiliten els moviments socials i els nostres drets socials i polítics. Aquestes fronteres, no són solament barreres pels de fora; perfilen també la tanca de la nostra presó.

Josep Manel Barbero

NOTA: Abans de començar la lectura dels poemes, voldríem recordar que el nostre president, el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, és tancat a la presó de Soto del Real, juntament amb Jordi Sánchez, Oriol Junqueras, Quim Forn, Josep Rull, Jordi Turull i Raül Romeva; i Carme Forcadell i Dolors Bassa que pateixen presó a Alcalà Meco. Tots ells presos polítics.

També volem recordar els nostres exiliats: el molt honorable President Carles Puigdemont, Marta Rovira, Clara Ponsatí, Lluís Puig, Anna Gabriel, Toni Comín i Meritxell Batet i tots els que pateixen presó o exili a causa de les seves idees, dels seus versos, de les seves cançons. En aquest 80 aniversari de l'exili, i en aquesta diada de Sant Jordi, els enviem de tot cor la rosa groga dels nostres poemes, el nostre escalf i el nostre agraïment.

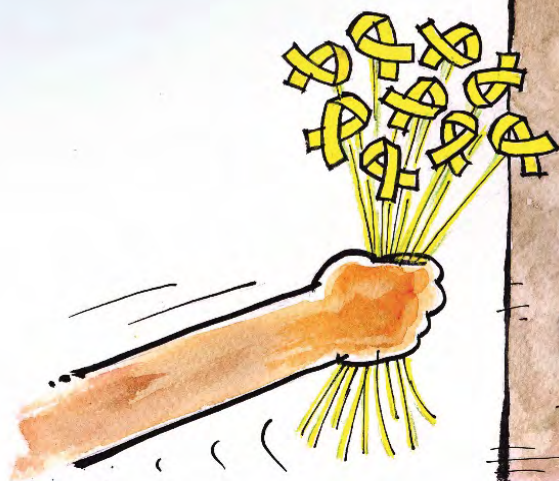
Resistir és vèncer
Bassals i terra, mirall i ocells
d'una illa sempre nostra,
el detente bala mai desdit,
i el mocador groc sota el coixí.

Si sabessis com t'enyoro,
cor de lleó i àliga daurada
i les taronges de l'Alí.
Una porta que mai tanca,
una nota que no sona.

Veig la dona del vestit
el bon àngel de la dansa.
És endins cada revolta,
que és present i complaent,
quan tothom dorm, el meu cor canta:

Resistir és vèncer,
com estimar, voldrà dir sempre compartir.
Resistir és vèncer,
com estimar, voldrà dir sempre compartir.

Jordi Cuixart

La poeta convidada d'aquesta jornada és **RENADA-LAURA PORTET**, una dona plena de saviesa i d'humanitat

El 28 d'agost Renada-Laura Portet va arribar als noranta anys d'una vida plena, dedicada a la docència, a la investigació i a l'escriptura. Nascuda a Sant Pau de Fenollet, va créixer escoltant del català de Vallestàvia i sempre ha estat una militant catalanista. Es va llicenciar a la Universitat de Montpel·lier en Lletres i Llengües romàniques. És doctora en Filologia romànica. Després d'un exili de setze anys, entre Algèria i Poitiers, es va instal·lar a Perpinyà, on va treballar a l'Institut Aragó. En aquest centre va aconseguir que es programés l'assignatura de català com a optativa. També ha estat professora a la Universitat de Perpinyà.

Sempre ha publicat la seva obra literària en català. El recull de narracions *Castell Negre*, publicat per Éditions du Chiendent el 1981, va ser el primer llibre que va treure a la llum i va rebre el premi Víctor Català. Després van venir els llibres sobre toponímia del Rosselló i la resta d'obra literària, novel·la, poesia, narrativa, teatre, assaig i traduccions. El 2017, va ser homenatjada per la Institució de les Lletres Catalanes i per Òmnium, la Llibreria Catalana i el Casal de Perpinyà. A la tardor, la vam homenatjar a la Universitat de Perpinyà. Conèixer-la i parlar-hi és un dels regals que la vida t'ofereix: Renada-Laura Portet és saviesa i és humanitat.

Irene Muñoz Pairet, "Renada-Laura Portet, saviesa i humanitat", *L'Indépendant*, 11-II-2018.

RENADA-LAURA PORTET I IRENE MUÑOZ

Títol del poema: "I si em regirés"

Autora: Renada-Laura Portet.

Llengua catalana i francesa

I si em regirés?

I si em regirés amb tan sols un somriure?

Els gossos boigs del record
que m'envesteixen
sota l'atenta seda de l'aigua decursiva del temps
esdevindrien llum amb mil efígies burlaneres...,
i em creuria lliure.

Sacsejo
la meua joia malhàbil al vent de l'horitzó
i em crec que somric.

Ser humà posat en Creu.
Uns folls vegetals ensopits giren sense fi...

Quina ciutat
on es queixen els vents
em suplica
amb estrany balanceig indecís?
Qui balla mentre jo pateixi?
Qui canta mentre jo xiscli?
Vull donar una identitat
a la que és la faç meva aquesta
Vull que em cridin pel meu nom
no disfressat en forma estrangera
Vull conèixer-me per fi
al bell mig de la sang i de les plagues
de la meua nua solitud desmesurada.
Però
les flors que jo vull olorar em fugen

Però
la fruita que mossego m'amaga la veritat
Però
en eixir de la ciutat tinc les mans i el cor buits,
amb la ferida mortal
d'un univers que viu del seu morir.

I he cridat a ple pulmó
la meua revolta de finir.
He donat la volta a la clariana,
ara torno al primer arbre de ma vida.

Els ulls i la terra
que deporta al fons de la seua obscura selva
ja no sé més si encara existeixen
sepultats sota la neu del meu exili.
Desconeguda
i fressosa dels meus esquarterats espers,
oposo al cel
l'escàndol
acceptat.
I aquell únic ocell dels boscos, mort,
abans del naixement en el meu pensament
d'altres pensaments,
i les pedres,
i els homes,
i els desapareguts i els anorreats, i els joves impacients,
cap no m'ha conegut.

Aleshores
la meua estació novella
(ja sobre l'adéu)
ha pres el camí de la lenta nuvolada
dins la relliscada de llurs mandroses mentides.

I aquell ésser que crec que sóc jo
va i ve, veu, somnia
i s'esgarria
en ell mateix fins abastar el silenci
d'aquell infant perdut.
Marbres profanats de la joia.
Les paraules
totes les paraules dels homes
cremades a la foguera del seu cor.
I l'infant aleshores
torna a agafar el solitari joc de cartes del món.

Et si je me retournais?

Et si je me retournais?

Et si je me retournais pour simplement sourire?

Les chiens fous du souvenir
qui m'assaillent
sous l'attente soie de l'eau fuyante du temps
ne seraient plus que lumière habitée de mille visages moqueurs...,
et je me croirais libre.

Je secoue
ma joie malhabile au vent de l'horizon
en croyant que je souris,
pauvre humain placé en croix.
De folâtres végétaux assoupis tournent sous un souffle sans fi...

Quelle cité
où se plaignent les vents
me supplie
dans un étrange balancement indécis?
Qui danse pendant que je souffre?,
qui chante pendant que je crie?
Je veux donner sa vérité
à cette face qui est la mienne,
Je veux qu'on m'appelle par mon nom
non travesti sous une forme étrangère,
Je veux enfin me connaître
au beau milieu du sang et des plaies
de ma solitude démesurée.

Mais
les fleurs que je veux respirer me fuient;
Mais
le fruit dans lequel je mords décapite mon intégrité.
Mais
en sortant de cette ville j'ai les mains et le coeur vides
sous la blessure mortelle
d'un univers qui vit de son mourir.
Et j'ai crié à pleins poumons
ma révolte de finir
J'ai fait le tour de la clairière,
je reviens maintenant au premier arbre de ma vie.

Les yeux et la terre
qui le fixaient au fond de sa sombre forêt
je en sais plus s'ils existent encore
ensevelis sous la neige de mon exil.
Inconnue,
et bruisante de mes espoirs mis en pièces
j'oppose au ciel
le scandale
accepté.

Et cet unique oiseau de bois, mort,
avant la naissance dans ma pensée
d'autres pensées,
et les pierres,
et les hommes, mes semblables,

les disparus et ceux d'aujourd'hui et les jeunes impatients
m'ont rejetée.
ma saison nouvelle
(déjà sur son adieu)
a pris le chemin du lent voyage des nuages
dans les faux-pas de leurs mensonges paresseux.

Et cet être que je crois être moi
va et vient, regarde, rêve
et s'égare
en lui-même jusqu'à ce qu'il atteigne le silence
de cet enfant perdu.
Dentelles déchirées de la joie.
Les paroles
toutes les paroles des hommes
brûlées au bûcher de son coeur.
Et l'enfant, alors,
reprend en mains le solitaire jeu de cartes du monde.

(traduccion de Renada Laura Portet)

BRIGITTA BACH I FRANCESCA MARTÍNEZ PLANAS

Títol del poema: "Cant d'Hiperió"

Autor: Friedrich Hölderlin

Llengua: alemanya (traducció de Carles Riba)

FRIEDRICH HÖLDERLIN (Lauffen 1770-Tubinga 1843) va ser, amb Johann Wolfgang von Goethe, un dels poetes més grans del romanticisme alemany i un gran admirador dels clàssics grecs. Va traduir dues tragèdies de Sòfocles i va escriure nombrosos himnes i elegies, alguns traduïts per Carles Riba.

Hyperions Schicksalslied

Ihr wandelt droben im Licht
Auf weichem Boden, selige Genien!
Glänzende Götterlüfte
Rühren euch leicht,
Wie die Finger der Künstlerin
Heilige Saiten.

Schicksallos, wie der schlafende
Säugling, atmen die Himmlischen;
Keusch bewahrt
In bescheidener Knospe,
Blühet ewig
Ihnen der Geist,
Und die seligen Augen
Blicken in stiller
Ewiger Klarheit.

Doch uns ist gegeben
Auf keiner Stätte zu ruhn,
Es schwinden, es fallen
Die leidenden Menschen
Blindlings von einer
Stunde zur andern,
Wie Wasser von Klippe
Zu Klippe geworfen,
Jahr lang ins Ungewisse hinab.

Cant d'Hiperió

Vosaltres feu via allà dalt
en la llum, per un sòl que no cansa,
genis feliços!
Lúcides aures dels déus
us toquen lleugeres,
com els dits de l'artista
cordes sagrades.

Sense fat, com l'infant de mamella
adormit, alenen
els celestials!
Castament preservat
en modesta poncella,
els creix en eterna
flor l'esperit.
I els ulls venturosos
miren en tranquil·la
eterna claredat.

Però a nosaltres
no ens és donat de tenir
repòs en cap lloc,
s'assequen, rodolen
els míser humans
a cegues de l'una
hora dins l'altra,
com aigua de roca
a roca llançada,
anys i anys dins l'incert, daltabaix.

FÀTIMA EL AYADY I M. DOLORS PADRÓS

Poema: "L'amor més ferotge"

Autor: Nizar Qabbani

Llengua: Àrab

NIZAR QABBANI Va néixer a Damasc el 1923 i va morir a Londres el 1998. Fou un poeta sirí i un dels més admirats de les generacions àrabs. La seva poesia és de caràcter amorós i sexual. És conegut com "el poeta de l'amor". Ha publicat més de 50 llibres de poesia. Un dels més coneguts és *El llibre de l'amor*.

L'amor més ferotge

El món em culpa si l'estimo
com si jo hagués creat l'amor o com si l'inventés,
com si dibuixés la galta de les roses,
com si fos jo qui ...
...qui va ensenyar a l'ocell del cel
I, l'hagués en els camps de blat, plantat,
i l'hagués, en les aigües de l'oceà, fos.
Com si fos jo qui ...
...Com si la bella lluna al cel,
l'hagués penjada jo.
El món em culpa
si esmento a qui estimo, o si el nomeno
com si jo fos l'amor,
o la seva mare ... o la seva germana.

Aquest amor que va venir
des d'on jo l'esperava
és diferent de tot el que sabia,
és diferent de tot el que havia llegit
i de tot el que havia escoltat.
Si hagués sabut que era
un tipus d'addicció ... No m'hagués convertit en addicte,
si hagués sabut que era una porta plena de vent ... no l'hagués oberta,
si hagués sabut que era una metxa ... no l'hagués encesa.
Aquest amor ... és l'amor més violent que hagi viscut,
I tant de bo que quan arribi amb la seva mà oberta
la pugui apartar,
i tant de bo que abans no em mati...jo l'hagi mort.

Aquest amor que veig de nit
a les meves cortines ...
el veig ... a la meva roba
i en la meva olor ... i en els meus braçalets,
el veig ... dibuixat al palmell de la meva mà,
el veig ... cisellat en les meves emocions.
Si m'haguessin dit que era un nen juganer i sorollós, no l'hauria deixat entrar
... que em trencaria vidres en el cor: no ho hauria permès...
Si m'haguessin dit
que encendria el foc en qüestió de minuts,
i que ho trasbalsaria tot en qüestió de minuts,

لطيفة - تلومني الدنيا قصيدة نزار قباني

تلومني الدنيا إذا أحببتهُ
كأنني.. أنا خلقتُ الحبَّ واخترعتُهُ
كأنني أنا على حدودِ الوردِ قد رسمتُهُ
كأنني أنا التي..
للطير في السماء قد علّمته
وفي حقول القمح قد زرعته
وفي مياه البحر قد ذوّبتُهُ..
كأنني.. أنا التي
كالقمر الجميل في السماء..
قد علّقته..
تلومني الدنيا إذا..
سميتُ من أحبُّ.. أو ذكّرتُهُ..
كأنني أنا الهوى..
وأُمُّه.. وأختُهُ..
هذا الهوى الذي أتى..
من حيثُ ما انتظرتُهُ
مختلفٌ عن كلّ ما عرفته
مختلفٌ عن كلّ ما قرأته
وكّل ما سمعته
لو كنتُ أدري أنه..
نوعٌ من الإدمان.. ما أدمنتُهُ
لو كنتُ أدري أنه..
بابٌ كثيرٌ الريح.. ما فتحتُهُ
لو كنتُ أدري أنه..
عودٌ من الكبريت.. ما أشعلته
هذا الهوى.. أعنفُ حبِّ عشته
فليتني حينَ أتاني فاتحاً
يديه لي.. ردّته
وليتني من قبل أن يقتلني.. قتلته..
هذا الهوى الذي أراه في الليل..
على ستائري..
أراه.. في ثوبي..
وفي عطري.. وفي أساوري
أراه.. مرسوماً على وجهه يدي..
أراه منقوشاً على مشاعري
لو أخبروني أنه
طفلاً كثيرُ اللهو والضوضاء ما أدخلته
وأنه سيكسرُ الزجاج في قلبي لما تركته
لو أخبروني أنه..
سيضرمُ النيرانَ في دقائقٍ

que pintaria les parets ara blaves, ara vermelles, en pocs minuts...
jo l'hauria expulsat.
Oh meravella!,
que podria fer que Déu es complagués amb mi ... si l'estimava.
Aquest amor és l'amor més bell que he viscut,
el més meravellós amor que he viscut,
i ara voldria que quan va venir a mi com un hoste,
amb roses, jo l'hagués acollit.
Ara desitjo que quan va venir plorant
Jo li hagués obert les portes... i l'hagués besat.

ويقلبُ الأشياءَ في دقائق
ويصبغُ الجدرانَ بالأحمرِ والأزرقِ في دقائق
لكنَّ قد طردتهُ..
يا أيُّها الغالي الذي..
أرضيتُ عنى الله.. إذ أحببتهُ
هذا الهوى أجملُ حبِّ عشتهُ
أروحُ حبَّ عشتهُ
فليتني حينَ أتاني زائراً
بالوردِ قد طوّفتهُ..
وليتني حينَ أتاني باكياً
فتحتُ أبوابي له.. وبستهُ

SÒNIA SÁNCHEZ I ÀNGELS GARDELLA

Títol: "La nena del pàmpol blau"

Autor: José María Eguren

Llengua: espanyola del Perú

JOSÉ MARÍA EGUREN va néixer a Lima l'any 1874 i va morir-hi el 1942. És un dels poetes més destacats del Perú del segle XX. Poeta simbolista, li agradava la natura, però la seva poesia evoca sovint ambients d'estètica misteriosa.

Era pintor aquarel·lista i fotògraf. Aquest poema de José María Eguren, és del seu poemari: *La Canción de las figuras* (1916).

La niña de la lámpara azul

En el pasadizo nebuloso,
qual mágico sueño d'Estambul,
su perfil presenta destelloso,
la niña de la lámpara azul.

Ágil i risueña se insinua,
y su llama seductora brilla,
tiembla en su Cabello la garua
de la playa de la maravilla.

Con voz infantil y melodiosa,
con fresco aroma de abedul,
habla de la vida milagrosa,
la niña de la lámpara azul.

Con cálidos ojos de dulzura,
y besos de amor matutino,
me ofrece la bella criatura
un mágico y celeste camino.

De encarnación en un derroche,
hiende ella, vaporoso tul;
y me guía a través de la noche,
la niña de la lámpara azul.

La nena del pàmpol blau

En el corredor boirós,
com un somni màgic d'Istanbul,
mostra el seu perfil espurnejant,
la nena del pàmpol blau.

Riallera i àgil s'insinua,
I la seva flama seductora brilla,
En el seu cabell tremola el degotim
de la platja, de la meravella.

Amb la veu infantil i melodiosa,
amb la frescor de la flaire del bedoll,
parla d'una vida miraculosa,
la nena del pàmpol blau.

Amb uns ulls de càlida dolçor
i besos d'amor matinal,
m'ofereix la bella criatura
un camí màgic i celestial.

En un devessall d'encarnació
fendeix el tul vaporós
i em guia a través de la nit,
la nena del pàmpol blau.

RAJAE EL AYADY I MARIONA DANÉS

Poema: "L'amor cec"

Autor: Nizar Qabbani

Llengua: Àrab

L'amor cec

كلمات نزار قبا

لحب الاعمي

"M'estimes essent com sóc cega?"
Ella li va dir:
"En aquest món hi ha moltes noies...
dolces, boniques i interessants...
O ets un beneït,
o bé et fan pena les noies cegues..."
Ell va contestar:
"Però jo t'estimo, amor meu,
No vull d'aquesta vida altra cosa
sinó que siguis la meva esposa.
Déu m'ha beneït amb diners
I no crec pas impossible guarir-te."

قالت له...
أتحبني وأنا ضريرة ...
وفي الدنيا بنات كثيرة ...
الحلوة و الجميلة و المثيرة ...
ما أنت إلا بمجنون ...
أو مشفق على عمياء العيون ...
ني
قال ...
بل أنا عاشق يا حلوتي ...
ولا أتمنى من دنيتي ...
إلا أن تصيري زوجتي ...
وقد رزقني الله المال ...
وما أظن الشفاء مُحال ...
قالت ...

Ella diu:
"Si em tornes la vista
T'acceptaré com el meu destí
i passaré la meva vida a prop teu.

إن أعدت إليّ بصري ...
سأرضى بك يا قدرتي ...
وسأقضي معك عمري ...
لكن ..

Aquell dia va arribar de pressa.
Quina felicitat: vam trobar un donant,
Va poder veure tot el que Déu havia creat!

من يعطيني عينيه ...
وأني ليل يبقى لديه ...
وفي يوم جاءها مُسرعا ...
أبشري قد وجدت المُتبرعا ...
وستبصرين ما خلق الله وأبدعا ...

"I ara compliràs la teva promesa
seràs la meva esposa?"
Quan va obrir els ulls
estava dreta donant-li la mà
però quan el va mirar, va exclamar:
"Tu també ets cec! Oh!, quina mala sort!"
"No t'entristeixis, amor,
tu seràs els meus ulls i la meva guia,
Quan ens casarem?"

وستوفين بوعدك لي ...
وتكونين زوجة لي ...
ويوم فتحت أعينها ...
كان واقفاً يمسك يدها ...
رأته ...
فدوت صرختها ...
أأنت أيضاً أعمى؟! ...
وبكت حظها الشؤم ...
لا تحزني يا حبيبي ...
ستكونين عيوني و دليلتي ...
فمتى تصيرين زوجتي ...

Ella va exclamar:
"M'he de casar amb un cec,
ara que m'hi veig?"
Ell va plorar i va exclamar:
"Perdona'm,
qui sóc perquè et casis amb mi?
Però abans de deixar-me
vull que em prometis
que cuidaràs bé dels meus ulls."

قالت ...
أأنا أتزوج ضريرا ...
وقد أصبحت اليوم بصيرا ...
فبكي ...
وقال سامحيني ...
من أنا لتتزوجيني ...
ولكن ...
قبل أن تتزكيني ...
أريد منك أن تعديني ...
أن تعتني جيداً بعيوني ...

STUART BRAMLEY I M. DOLORS PADRÓS

Títol del poema: "Si"

Autor: Joseph Rudyard Kipling

Llengua: anglesa. La traducció al català és de Francesc Parcerisas

JOSEPH RUDYARD KIPLING va néixer a Bombai, el 1865 i va morir a Londres el 1936. Va ser un escriptor britànic, nascut a l'Índia. Avui és conegut sobretot pels seus llibres infantils, com *El llibre de la selva* (1894), i per ser el primer britànic a aconseguir un Premi Nobel. Entre altres honors, li van ser oferts el "British poet laureateship" i el rang de cavaller, però ell va refusar ambdues distincions. Kipling va ser un dels escriptors en llengua anglesa més populars, tant en prosa com en vers, a les acaballes del Segle XIX i les primeries del Segle XX.

If

If you can keep your head when all about you
Are losing theirs and blaming it on you,
If you can trust yourself when all men doubt you,
But make allowance for their doubting too;
If you can wait and not be tired by waiting,
Or being lied about, don't deal in lies,
Or being hated, don't give way to hating,
And yet don't look too good, nor talk too wise:

If you can dream - and not make dreams your master;
If you can think - and not make thoughts your aim;
If you can meet with Triumph and Disaster
And treat those two impostors just the same;
If you can bear to hear the truth you've spoken
Twisted by knaves to make a trap for fools,
Or watch the things you gave your life to, broken,
And stoop and build 'em up with worn-out tools:

If you can make one heap of all your winnings
And risk it on one turn of pitch-and-toss,
And lose, and start again at your beginnings
And never breathe a word about your loss;
If you can force your heart and nerve and sinew
To serve your turn long after they are gone,
And so hold on when there is nothing in you
Except the Will which says to them: 'Hold on!'

If you can talk with crowds and keep your virtue,
Or walk with Kings - nor lose the common touch,
if neither foes nor loving friends can hurt you,
If all men count with you, but none too much;
If you can fill the unforgiving minute
With sixty seconds' worth of distance run,
Yours is the Earth and everything that's in it,
And - which is more - you'll be a Man, my son!

Si

Si pots mantenir el cap assenyat quan al voltant
tothom el perd, fent que en siguis el responsable;
si pots confiar en tu quan tots dubten de tu,
deixant un lloc, també, per als seus dubtes;
si pots esperar i no cansar-te de l'espera,
o no mentir encara que et menteixin,
o no odiar encara que t'odiïn,
sense donar-te fums, ni parlar en to sapiencial;

si pots somiar —sense fer que els somnis et dominin,
si pots pensar —sense fer una fi dels pensaments;
si pots enfrontar-te al Triomf i a la Catàstrofe
i tractar igual aquests dos impostors;
si pots suportar de sentir la veritat que has dit,
tergiversada per bergants per enxampar-hi els necis,
o pots contemplar, trencat, allò a què has dedicat la vida,
i ajupir-te i bastir-ho de bell nou amb eines velles:

si pots fer una pila de tots els guanys
i jugar-te-la tota a una sola carta,
i perdre, i recomençar de zero un altre cop
sense dir mai res del que has perdut;
si pots forçar el cor, els nervis, els tendons
a servir-te quan ja no són, com eren, forts,
per resistir quan en tu ja no hi ha res
llevat la Voluntat que els diu: «Seguiu!»

Si pots parlar amb les gents i ser virtuós,
o passejar amb Reis i tocar de peus a terra,
si tots compten amb tu, i ningú no hi compta massa;
si pots omplir el minut que no perdona
amb seixanta segons que valguin el camí recorregut,
teva és la Terra i tot el que ella té
i, encara més, arribaràs, fill meu, a ser un Home.

FREANK ARTHUR I ÀNGELS GARDELLA

Títol del poema: "Pluja", "Un lleó"

Autor: anònim

Llengua: anglesa

Rain

Rain, rain, go away
Go and come another day
Little children want to play
Rain, rain, go away.

Pluja

Pluja, pluja, ves-te'n!
Vés i torna un altre dia
Els nens petits volen jugar
Pluja, pluja, ves-te'n.

A lion

A lion has a tail
It has a big head
And a very small waist

Un lleó

Un lleó té una cua,
Té un cap gros
I una cintura molt petita.

THOMAS SPIEKER I JOAN FIBLA

Poema: "Faust" (fragment: Primera part de la tragèdia)

Autor: Johann Wolfgang von Goethe

Llengua: alemanya

JOHANN WOLFGANG VON GOETHE (Frankfurt, 1749 - Weimar, 1832) va ser un pensador i literat alemany. La seva producció literària abasta des de la poesia, la novel·la fins al teatre i l'assaig. A més, és precursor del romanticisme alemany.

Va estudiar Dret i es va interessar per altres branques del coneixement com ara la geologia, la química, la medicina, la botànica amb visions molt avançades en la seva època.

En vida, va gaudir de fama, respecte, prestigi i admiració.

Faust, una obra de teatre en forma de tragèdia: Heinrich Faust, un savi ambiciós de coneixement és el protagonista de l'obra i fa un pacte amb Mefistòfel, el diable. Li ofereix tot el que ell vulgui a canvi de la seva ànima.

Faust: Der Tragödie Erster Teil

Nacht.

*In einem hochgewölbten, engen gotischen Zim-
mer Faust, unruhig auf seinem Sessel am Pulte.*

Faust:

Habe nun, ach! Philosophie,
Juristerei und Medizin,
Und leider auch Theologie
Durchaus studiert, mit heißem Bemühn.
Da steh ich nun, ich armer Tor!
Und bin so klug als wie zuvor;
Heiße Magister, heiße Doktor gar
Und ziehe schon an die zehen Jahr
Herauf, herab und quer und krumm
Meine Schüler an der Nase herum –
Und sehe, daß wir nichts wissen können!
Das will mir schier das Herz verbrennen.

Zwar bin ich gescheiter als all die Laffen,
Doktoren, Magister, Schreiber und Pfaffen;
Mich plagen keine Skrupel noch Zweifel,
Fürchte mich weder vor Hölle noch Teufel
Dafür ist mir auch alle Freud entrissen,
Bilde mir nicht ein, was Rechts zu wissen,
Bilde mir nicht ein, ich könnte was lehren,
Die Menschen zu bessern und zu bekehren.
Auch hab ich weder Gut noch Geld,
Noch Ehr und Herrlichkeit der Welt;
Es möchte kein Hund so länger leben!

Drum hab ich mich der Magie ergeben,
Ob mir durch Geistes Kraft und Mund
Nicht manch Geheimnis würde kund;

Faust: Primera part de la tragèdia

(Trad. Jaume Ortola)

Nit

En una cambra gòtica estreta i de volta elevada, Faust seu inquiet en la cadira de braços del seu escriptori.

Faust:

Ai las!, he estudiat filosofia,
jurisprudència i medicina,
—també teologia, per desgràcia!—,
amb un afany minuciós i ardent.
I ací m'estic, pobre idiota!
Sóc tan savi com ho era abans,
em diuen mestre, doctor fins i tot.
I fa ben bé deu anys
que vaig amunt i avall, d'ací d'allà,
arrossegant pel nas els meus alumnes...
I veig que res no es pot saber!
Això de poc no em crema el cor.

Sens dubte sóc més llest que tots els fatus,
doctes, mestres, escribes i frarots.
No em turmenta cap dubte, cap escrúpul,
ni tinc por de l'infern ni del dimoni...
En canvi, em falta també tota joia.
No us penseu pas que sàpiga res bé,
no us penseu pas que pugui ensenyar res
que convertesca o que millori els homes.
No tinc tampoc diners ni béns,
ni honors ni glòries del món.
Ni un gos voldria viure així més temps!

M'he lliurat a la màgia
per veure si la boca, el poder de l'esperit
podien revelar-me algun misteri.

Daß ich nicht mehr mit saurem Schweiß
Zu sagen brauche, was ich nicht weiß;
Daß ich erkenne, was die Welt
Im Innersten zusammenhält,
Schau alle Wirkenskraft und Samen,
Und tu nicht mehr in Worten kramen.

O sähst du, voller Mondenschein,
Zum letztenmal auf meine Pein,
Den ich so manche Mitternacht
An diesem Pult herangewacht:
Dann über Büchern und Papier,
Trübsel'ger Freund, erschienst du mir!
Ach! könnt ich doch auf Bergeshöhn
In deinem lieben Lichte gehn,
Um Bergeshöhle mit Geistern schweben,
Auf Wiesen in deinem Dämmer weben,
Von allem Wissensqualm entladen,
In deinem Tau gesund mich baden!

Weh! steck ich in dem Kerker noch?
Verfluchtes dumpfes Mauerloch,
Wo selbst das liebe Himmelslicht
Trüb durch gemalte Scheiben bricht!
Beschränkt mit diesem Bücherhauf,
den Würme nagen, Staub bedeckt,
Den bis ans hohe Gewölb hinauf
Ein angeraucht Papier umsteckt;
Mit Gläsern, Büchsen rings umstellt,
Mit Instrumenten vollgepfropft, Urväter Hausrat
[drein gestopft –
Das ist deine Welt! das heißt eine Welt!

Und fragst du noch, warum dein Herz
Sich bang in deinem Busen klemmt?
Warum ein unerklärter Schmerz
Dir alle Lebensregung hemmt?
Statt der lebendigen Natur,
Da Gott die Menschen schuf hinein,
Umgibt in Rauch und Moder nur
Dich Tiergeripp und Totenbein.

Flieh! auf! hinaus ins weite Land!
Und dies geheimnisvolle Buch,
Von Nostradamus' eigner Hand,
Ist dir es nicht Geleit genug?
Erkennest dann der Sterne Lauf,
Und wenn Natur dich Unterweist,
Dann geht die Seelenkraft dir auf,
Wie spricht ein Geist zum andren Geist.
Umsonst, daß trocknes Sinnen hier
Die heil'gen Zeichen dir erklärt:
Ihr schwebt, ihr Geister, neben mir;
Antwortet mir, wenn ihr mich hört!

.....

Que amb amarga suor no em calga més
reconèixer allò que no sé encara.
Que descobreisca les forces ocultes
que regeixen el curs de l'univers.
Vull veure els gèrmens de la creació
i no remenar més entre paraules.

Que veges tu, oh Lluna plena,
per últim colp el meu turment,
tu, a qui he vetllat a mitjanit
tan sovint en aquest pupitre!
Llavors entre papers i llibres
te'm presentaves, trista amiga!
Si pogués pels cims de les serres
anar a la bella llum teua,
amb esperits surar per les cavernes,
pels prats vagar en la teua penombra,
de tot fum docte deslliurar-me,
i, sa, banyar-me en el teu rou

¿Què? ¿Encara en aquesta presó?
Maleït clot emparedat,
on fins l'amada llum del cel
s'enfosqueix passant pels vitralls.
Restret per aquest munt de llibres
que el cuc arna i la pols cobreix,
a l'entorn dels quals hi ha enganxats
papers fumats fins dalt la volta;
envoltat de tubs i de gerres,
abarrotat de ferramenta,
atapeït d'ancestrals mobles...
Això és el teu món! I això es diu un món

I tu preguntes per què el cor
t'oprimeix dins del pit, frisés,
per què un dolor inexplicable
et lleva la vitalitat.
En lloc de la natura viva
que Déu insuflà dins dels homes,
t'envolta fum i podridura,
esquelets, cranis, membres morts.

Fuig! Fora! Corre a l'ample món!
I aquest llibre ple de misteris,
escrit pel mateix Nostradamus,
¿no t'és prou bona companyia?
Sabràs l'òrbita dels estels;
quan la natura t'alliçone,
se't desclourà el poder de l'ànima
com un esperit parla a un altre.
En va la reflexió eixuta
t'explicarà els símbols sagrats.
Esperits, prop de mi planeu;
responneu-me ara, si em sentiu!

FÀTIMA HMIDOUCHE I ÀNGELS GARDELLA

Títol del poema: "Per la infantesa"

Poeta: Fàtima Hmidouche

Llengua: francesa

FÀTIMA HMIDOUCHE

Va néixer a Taza (Marroc) el 1983. Hi va estudiar la Secundària i el Batxillerat en àrab i en francès. Va arribar a Catalunya el novembre del 2018. La major part de la seva família continua a Taza.

Des de sempre li ha agradat escriure històries. Moltes vegades escriure li ha servit per manifestar i alliberar els sentiments davant de problemes personals.

Des de el primer dia va dir que li agradaria participar a "A tota veu" amb la seva poesia. L'ha escrita en francès i està dedicada als infants.

Pour les enfants

L'enfance c'est une vie propre,
l'enfance c'est un esprit de cœur pur,
L'enfance c'est une adresse de paix.
Pour tous les enfants du monde:
de la Palestine, de la Syrie, du Maroc, de l'Espagne
arrêter la guerre!
Ils ont le droit de vivre leurs enfants.
Laissez-les dessiner avec leurs crayons,
Laissez-les coulourer avec leurs peintures.
L'enfance: une vie propre,
L'enfance une image blanche
Les enfants ont le droit de
chanter la chanson de l'avenir.

Per als infants

La infantesa és una vida neta,
la infantesa és un esperit de cor pur,
la infantesa és una orientació vers la pau.
Per tots els infants del món:
de Palestina, de Síria, del Marroc, d'Espanya
atureu la guerra!
tenen dret de viure els seus infants.
Deixeu-los dibuixar amb els seus llapis,
deixeu-los acolorir amb les seves pintures.
La infantesa: una vida neta,
una imatge blanca.
Els infants tenen el dret
de cantar la cançó del futur.

ISABELLA CÁRDENAS GONZÁLEZ I LAIA MANERA

Títol del poema: "Viatjar és..."

Poeta: Gabriel García Márquez

Llengua: espanyola de Colòmbia

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ, (Aracataca, 1927- Ciutat de Mèxic, 2014) va ser un escriptor colombià, especialitzat en novel·les, contes, guions i articles periodístics.

És considerat un dels autors més significatius del segle XX. Va obtenir el Premi Nobel de Literatura el 1982, segons la laudatòria de l'Acadèmia Sueca "*per les seves novel·les i històries curtes, en què la fantasia i la realitat es combinen en un tranquil món d'imaginació rica, reflectint la vida i els conflictes d'un continent*". La seva novel·la més reconeguda internacionalment és *Cien años de soledad*.

Viajar es...

Viajar es marcharse de casa,
es dejar los amigos
es intentar volar
volar conociendo otras ramas
recorriendo caminos
es intentar cambiar.

Viajar es vestirse de loco
es decir "no me importa"
es querer regresar.
Regresar valorando lo poco
saboreando una copa,
es desear empezar.

Viajar es sentirse poeta,
es escribir una carta,
es querer abrazar.
Abrazar al llegar a una puerta
añorando la calma
es dejarse besar.

Viajar es volverse mundano
es conocer otra gente
es volver a empezar.
Empezar extendiendo la mano,
aprendiendo del fuerte,
es sentir soledad.

Viajar es marcharse de casa,
es vestirse de loco
diciendo todo y nada con una postal,
Es dormir en otra cama,
sentir que el tiempo es corto,
viajar es regresar.

Viatjar és...

Viatjar és anar-se'n de casa,
és deixar els amics
és intentar volar
volar i conèixer altres branques
recorrent els camins
és intentar canviar.

Viatjar és vestir-se de boig
és dir "no m'importa"
és voler tornar.
Tornar valorant les coses senzilles,
assaborint una copa,
és desitjar començar.

Viatjar és sentir-se poeta,
és escriure una carta,
és voler abraçar.
Abraçar en arribar a una porta
enyorant la calma
i és deixar-se besar.

Viatjar és tornar-se mundà
és conèixer altra gent
és tornar a començar.
Començar estenent la mà,
aprenent del fort,
és sentir solitud.

Viatjar és anar-se'n de casa,
és vestir-se de boig
dient tot i res amb una postal,
És dormir en altres llits,
sentir que el temps és curt,
viatjar és tornar.

HAMZA ZAHAF i MARGARITA MAS

Poema: El professor
Poeta: Ahmed Chawqi
Llengua: Àrab

AHMED CHAWQI (1868-1932). És un poeta i dramaturg egipci, considerat el pioner de la literatura àrab moderna. Té el sobrenom del *Príncep dels poetes*. Després de treballar a la cort del virrei Khedive va viure un dolorós l'exili a Espanya. Quan va poder tornar a Egipte va escriure poemes religiosos i algunes de les seves obres teatrals més cèlebres.

ملعلا

يرارق تذخت أو كتقشع ين
يراذعأ يرتاي مدقأ نلف
يتطلس ولعت بحلأ يف ةطلسال
يرايخ رايخلأو ييار يألأف
يلخذت الف سيسيسأحأ يذھ
راحبال و رحبالا ني ب كوجرأ
-ينابق رازن ةروطسأل-
.....يندعسيو
ةلأغلأ اھتيا كحلأل يسفن قزمأ نأ
.....ينوريخ ولو
ةينائلأ ةرملل كبح تزركال
-يقوش دمأ-

El professor

T'he estimat, he pres la meva decisió,
Però no et donaré pas les meves raons.
En l'amor no hi ha més força que la meva.
És la meva opinió, és la meva decisió.
Són els meus sentiments, no interfereixis.
Et suplico entre el mar i el mariner.
Em sento feliç.
M'estic atordint, estimada meva
Si em fan escollir t'estimaré per segona vegada.
T'estimo, t'estimo...

12) IKRAM FARAH I LOURDES GODOY

Poema: Que els dies facin el que vulguin
Poeta: Al-Imam A-Shaf'ie
Llengua. Àrab

دع الأيام تفعل ما تشاء   وطب نفسا إذا حكم القضاء
ولاتجزع لحادثة الليالي   فما لحوادث الدنيا بقاء
وكن رجلا على الأهوال جلدا   وشيمنتك السماحة و الوفاء
وإن كثرت عيوبك في البرايا   وسرك أن يكون لها غطاء
تستر بالسخاء فكل عيب   يغطيه كما قبل السخاء
ولاترللأعادي قط ذلا   فإن شماتة الأعداء بلاء
ولاترج السماحة من بخيل   فما في النار للظمان ماء
وررزقك ليس ينقصه التأني   وليس يزيد في الرزق العناء
ولا حزن يدوم ولا سرور   ولا يؤس عليك ولارخاء

ولاترللأعادي قط ذلا   فإن شماتة الأعداء بلاء
ولاترج السماحة من بخيل   فما في النار للظمان ماء
وررزقك ليس ينقصه التأني   وليس يزيد في الرزق العناء
ولا حزن يدوم ولا سرور   ولا يؤس عليك ولارخاء
إذا ما كنت ذا قلب قنوع   فأنت و مالك الدنيا سواء
ومن نزلت بساحته المنايا   فلا أرض تقيه ولا سماء
وأرض الله واسعة و لكن   إذا نزل القضا ضاق القضاء
دع الأيام تغدر كل حين   فما يغنى عن الموت الدواء

Que els dies facin el que vulguin

Deixeu que els dies facin el que vulguin
I estigueu satisfets si parla el destí,
I no tingueu pànic per les incidències de les nits.
Els incidents de la vida no duren mai per sempre,
I sigueu forts contra les dificultats
I deixeu que la tolerància i la lleialtat siguin el vostre hàbit,
I si els vostres defectes són tants en aquest món
que el vostre secret sigui una protecció.
Cerqueu soplug en la generositat, perquè cada falta,
Com s'ha dit, està aixoplugada per la generositat.
I mai no humilieu els enemics,
La humiliació dels enemics és una maledicció.
I no cerqueu mai la intransigència:
Els foc no té aigua per als assedegats.
La vostra subsistència no es reduirà mai perquè sigueu lents,
I el dolor mai no ha augmentat la subsistència.
No hi ha dolor que durí, ni plaer,
Ni la misèria, sobre tu, ni la prosperitat.
Si teniu el cor content,
Sou igual a l'amo del món.
I el que la mort el fa caure en el pati,
No té terra per protegir-lo ni cap cel.
I la terra de Déu és immensa, però
Si arriba el destí, no te'n pots escapar.
Deixeu que els dies ens traixin de tant en tant.
La medicina no té res a veure amb la mort.

BILAL ZAHAF i DOLORS CUNILLERA

Poema: El meu germà
Poeta: Nizar Qabbani
Llengua: Àrab

أخي قصيدة

.. سكرانا الفجر عند
..؟ سُلطانا سَمَاهُ مَنْ
الأهل عيون في ويبقى
.. وأغلانا .. أجملنا
- العُهرِ ثياب في - ويبقى
وَأُنْقَانَا .. أَظْهَرْنَا
.. الماخور من أخي عودِي
.. نشوانا .. الديك مثل
.. ضوء من سَوَاهُ الذي فسبحانَ
.. سَوَانَا نحن .. رخيصٍ فحِمٍ ومن
خطاياهُ يمحو الذي وسبحان
.... خطايانا يمحو ولا
.. سَوَانَا نحن .. رخيصٍ فحِمٍ ومن
خطاياهُ يمحو الذي وسبحان
.... خطايانا يمحو ولا

El meu germà

A l'alba borratxo ...
Qui el va cridar Sultà?
I roman als ulls dels pares
el més bell .. i més estimat..
I resta - a la roba de la desgràcia -
El més purificat.. i el més net
El meu germà torna del forat ...
Igual que el gall .. de la graella ..
Al-leluia qui el va fer d'una llum..
i d'un carbó barat.. ens va fer..
I Al-leluia qui esborra els seus pecats
I no esborra els nostres pecats ..
i d'un carbó barat.. ens va fer..
I Al-leluia qui esborra els seus pecats
I no esborra els nostres pecats ....

TRES POEMES DE TRES POETES

Josep M. Murià i Romaní, (Barcelona, 1907 - Guadalajara, Jalisco, Mèxic, 1999) fou un escriptor català. Durant la Guerra Civil espanyola prengué part en la batalla de l'Ebre. Exiliat el 1939, el 1942 passà a Mèxic i s'establí finalment a Guadalajara el 1959. Fou el principal promotor, durant més de deu anys, del Butlletí del Centre Català de Guadalajara, on també va ser professor de literatura a la Universitat. Fou col·laborador de *Xaloc* i altres revistes de l'exili mexicà.

La nau de l'esperança

Sola, ben sola avança
dintre un mar de desconsol
i emproant la llum del sol,
bella nau de l'esperança!

Si m'esquinça les entranyes
el dolor pel que he perdut,
si em miren amb cor eixut
en unes terres estranyes,

Si el pa és més curt que la gana,
si dormo sense coixí,
si em corgela el fred i el si
un amor el cor demana,

La meva parpella es tanca
i et veig, amb un veure clar,
navegant pèlag enllà
amb la vela tota blanca.

Sola, ben sola avança,
fuig de la calma del port,
la teva àncora és la mort,
bella nau de l'esperança!

Quim Ponsa

Neix l'octubre de 1961 a la vila de Gràcia, i resideix des de fa 35 anys a Navata.

Treballa a l'hospital de Figueres.

Ha publicat tres llibres *Sense més ni més*, *Gure ametsa -el nostre somni* i *NUS*, aquests dos darrers en col·laboració amb la il·lustradora saforina Estel·la Rodríguez.

Fa 24 anys que organitza "La nit de poesia de Navata", i és habitual de les "Nits de poesia" d'Avinyonet i de Marzà.

Forma part del duet "Dit i fet" amb el seu amic Albert Cuevas, i fan recitals de poesia musicada arreu dels Països Catalans.

EL PLOR

Potser no era el moment.

Potser no era el millor lloc,
però va decidir prémer fort,
amb totes les seves forces.

Va trencar el tel que l'embolcallava,
en va sortir aigua sobre aigua
i va seguir empenyent.

Va treure el cap, l'espatlla, els braços,
esquinçant al seu pas la carn i la pell
entre els udols i la sorpresa,
i va veure el cel, estrellat com mai,
amb una mitja lluna preciosa, com mai,
i el seus ulls van quedar clavats
en aquella negror immensa,
mentre algú, de manera maldestra
tallava amb un ganivet poc asèptic
la seva pertinença fins aleshores.

Ell seguí mirant el cel embadalit,
mentre el mar gronxava la barca,
i centenars d'ulls l'ignoraven espantats.
Va ser en tocar a terra, la terra promesa,
quan va esclafir en un plor sense control.

Rosa Fabregat (Cervera,1933). Escriptora, Doctora en Farmàcia. Ha desenvolupat una intensa activitat creativa, poètica i narrativa, que ha compaginat amb la col·laboració en publicacions periòdiques. El conjunt de la seva producció engloba 8 novel·les, i 20 llibres de poesia. La seva trajectòria intel·lectual ha estat reconeguda per la Generalitat de Catalunya amb la Creu de Sant Jordi (2017) i alguns dels seus poemes han estat traduïts a llengües com l'alemany, el castellà, el rus o l'anglès.

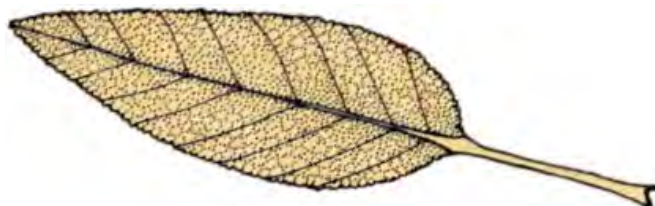
Música de l'ànima, teixida amb paraules

Espurna de vida, llum del coneixement,
que s'expandeix, dòcil, per tots els confins.
Música immortal que camina i vola
per la nostra terra i per tots els cels.

La canten els trànsfuges, els empresonats,
i tots els migrants que no tenen sostre,
la piulen plorant. Llàgrimes que cauen
tan endins del cor, que commouen l'ànima

dels àngels de Rilke, closa en la natura.
La fan trontollar. Música que atura
aquell caminant en veure la cigonya
i el seu vol rasant, sense cap frontera

que li barri el pas, puntejar lleugera
sobre la teulada que li fa de niu.
I ell no pot volar. Poesia. Música
de l'ànima, teixida amb paraules.

ÒMNIUM

ALT EMPORDÀ

C/. Pep Ventura, 8 1r-2a
17600 Figueres
Tel. 972500745 – 606045332
a/e: altemporda@omnium.cat
www.omnium.cat/alt-emporda
Facebook: [@OMNIUM.ALT.EMPORDA](https://www.facebook.com/OMNIUM.ALT.EMPORDA)